

ת"פ 50344/08 - מדינת ישראל, במאכузות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה ש"י, נגד נעם פדרמן, עובד פדרמן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-08-50344 מדינת ישראל נ' פדרמן

בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
במאכузות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה ש"י,
עו"ד אבי בוזן
נגד
1. נעם פדרמן
2. עובד פדרמן
נאשם 2 ע"י ב"כ עו"ד איתמר בן גביר
הנאשמים

בnochim:

ב"כ המאשימה עו"ד

נאשם 1

נאשם 2 וב"כ עו"ד איתמר בן גביר

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה הנואשים

1. כנגד הנואשים, אב ובנו, הוגש כתב אישום המיחס להם עבירה של חבלה בمزיד לרכב, לפי סעיף 41(ה) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ביחד עם סעיף 29(א) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 14.12.40 בסמוך לשעה 14:00, בסמכתה ארץ סמוך לכינסה לקריית ארבע עמוד 1

(להלן: "המקום"), נכח אדם, שזהותו אינה ידועה למאשינה, שיידה אבנים (להלן: "האחר") לעבר צומת שבמקום ולעבר ג'יפ ממוגן שעבר במקום, וחזר על הפעולה כארבע פעמים.

3. בהמשך למתואר, נהג נאשם 1 ברכב ג'יפ מסווג ד"הטסו (להלן: "הרכב"), כשעמו נסעו בנו נאשם 2, בנו בן ה-5 ומר פסח פינצ'בסקי. כאשר עברו בצומת, יידה האחর מספר אבנים לעבר הרכב שפגעו בחלקו הימני ובشمורת הרכב.

4. נאשם 1 עצר את רכבו במקום יחד עם נאשם 2 רצוי לעבר האח�, אשר עמד בסמוך לרכב מסחרי מסווג מרצדס (להלן: "המסחרית"), כאשר האח� הבחן בהם, הוא החל לבРОוח מהמקום.

5. בתגובה, החלו הנאשמים לזרוק אבנים לעבר המסחרית, במטרה לטרוף את האחר, אך האבנים לא גרמו לה לנזק. בתגובה, התקרב האח� לנאשמים ויידה לעברם אבנים מטווח קרוב.

6. בשלב זה, נאשם 1 ניגש לחלקו האחורי של המסחרית, בו היו קרטוני ביצים, אחיז במספר קרטוני ביצים בידיו, השליך אותם לקרקע ושברם. המסחרית עזבה את המקום וכך גם האח�.

7. בהמשך לכך, הנאשמים ניגשו לג'יפ שברולט (להלן: "רכב השברולט") אשר חנה במקום וזרקו אבנים על שמשתו הקדמית עד לנפוצה. לאחר מכן עברו הנאשמים לרכב שנחנה מאחוריו רכב השברולט (להלן: "הרכב הנוסף") וייחד זרקו עליון אבנים עד לנפוץ שימושתו. לאחר מכן, נאשם 1 זרק אבנים על רכב אופל שנחנה גם הוא במקום (להלן: "רכב האופל"), ניפץ את השימוש הקדמית שלו, חזר לרכב השברולט ובאמצעות אבנים ניפץ גם את שימושתו.

8. בתשובתו לaiושם, טען נאשם 1, כי עת נסע בצומת הסמוכה לסמטה ארוז, מחביל (הוא האח'r שבכתב האישום) שעמד בצומת יידה אבנים אל עבר הרכב בו נסע ופגע ברכב ובשימושו של. מחביל זה, כך נטען, ניסה לרצוח יהודים באמצעות זריקת אבנים על כלי רכבם, וכך דקotas ספורות עובר להגעהו למקום, יידה המחביל אבנים לעבר רכבה של גננת גן הילדים בחברון הגב' רחל דנינו, לעבר אוטובוס, ולעבר שני ג'יפים של צה"ל.

9. נאשם 1 המשיך וטען כי כאשר הותקף על ידי המחביל, הסתובב עם רכבו לעברו, עצר את הרכב, ירד ממנו והחל לרודוף אחר המחביל, אשר ברוח לסמטה המובלילה לשכונת ג'בל ג'יעם. הוא הבחן במחביל נמלט לעבר המסחרית ולכן יידה אבנים, אשר פגעו, שלא במתכוון, במסחרית אך לא גרמו לה נזק. בשלב זה, הוא שמע עומר אורח אמר לנаг המסרחרית, בשפה הערבית, לדروس אותו, והוא ראה את נהג המסחרית מתתקדם למסחרית. על מנת לנטרל את הסיכון, הוא ניגש למסחרית, לחק מספר תבניות ביצים שהיו מונחות בתוכו והשליכן על הקרקע. לטענותו, מעשה זה הרתיע את בעל המסחרית שברח מהמקום. לדבריו, בעל המסחרית לא ניסה למנוע מהמחבל לירות אבנים.

10. לדבריו נאשם 1, בשלב זה, הוא שמע צעקות בשפה הערבית מגנות הבתים ובתי הספר שקראו לטבוח יהודים.

במקביל, נזרקו לעברו אבניים והוא חש סכנה ואיום של דרישת. על מנת לנטרל סכנה זו הוא ניפץ מספר שימושות של כל רכב שעמדו בסמטה, כאשר בעליון נופפו במפתחות תוך עציקות בערבית לדروس אותו. בשלב מסוים, הגיע המחביל בחזרה לסמטה, והחל לירות אבניים לעברו. לדבריו, כאשר הגיעו למקום כוחות צבא ומשטרת הוא חדל ממעשו, חזר לרכבו ונסע לבתו. נאשם 1 הדגיש כי המחביל לא היה לבדו, וכי בשעה שיצא לרודוף אחר המחביל, הוא השאיר את הטלפון הנייד שלו ברכב ולן לא יכול היה להזעיק עזרה.

11. נאשם 1 הוסיף, כי בחולוף מספר ימים פורסמה כתבה בעורך 2 אודוט האירוע ושודר סרטון עורך שנמסר לטלוויזיה על ידי ארגון "בצלם". רק לאחר שידור הכתבה, הוא זומן לחקירה.

12. טענתו של נאשם 1 הייתה, כי עומדות לו מספר הגנות, בין היתר, הגנה עצמית, הגנת הצורך, הגנת הכרח, ציודן, וכן הגנה מן הצדק מאחר והמחביל לא נתפס על אף שהותו ידועה למשימה שכנן ניתן לזהותו בסרטון המתעד את האירוע. לדבריו, אלמלא רדף אחר המחביל ופעל כפי שפועל, היה עובר על הוראות חוק לא תעמוד על דם רענ, התשנ"ח-1998, וכי במעשהיו הוא אף סייע לכוחות הביטחון במילוי תפקידם וגם עובדה זו מקימה לו הגנה.

13. ב"כ נאשם 2 הכחישה את המיחס לנאשם 2 ושללה את הטענה כי נאשם 2 פגע במציד רכב. כן ה策טרפה ב"כ נאשם 2 לכלל טענות נאשם 1.

המסכת הראיתית

פרשת התביעה

14. המשימה הצעירה עם עדויות בעלי כל הרכב: מר יאסר אל נתשה בעל המסחרית ובנו מר אחמד אל נתשה, הגב' בושרה אלבכרי בעלת הרכב השברולט ומר באסם ג'ابر בעל הרכב האופל. כן הצעירה עם עדותו של השוטר שבבג' מטעם אשר הגיע למקום, לפי טענתו, בסוף האירוע. ואולם, חומר הראיות העיקרי היו שני סרטונים שתיעדו את האירוע. סרטון שצולם מצלמה צבאית המותקנת מעל הציגות (ת/2, להלן: "סרטון הצבאי") וסרטון שצולם על ידי הגב' סוזן זראקן, אשר תיעדה את האירוע מגג ביתה, בצלמה השיכת ל"בצלם" (ת/10, להלן: "סרטון בצלם"). כן הוגש הודעות הנואשים שנגבו על ידי מר רפאל סרג'.

15. באשר לסרטון הצבאי, העידה הגב' יעל גרינברג אשר שימשה במועד האירוע כח"לית וצפתה במתראח באמצעות המצלמה הצבאית (להלן: "התצפיתנית"). בהודעתה (ת/1), שהוגשה חלף חקירתה הראשית, ציינה התצפיתנית כי צפתה באחר משיליך אבניים אל עבר כלי רכב של יהודים שעברו בצומת, ובכלל זה על הרכב בו נסעו הנואשים. בשלב זה, היא הבחינה בנואשים יורים מהרכב מידים אבניים לכיוון الآخر שהחל לברוח מהמקום. הנואשים הרימו אבניים גדולות וידו אותן אל עבר כלי רכב שחנכו במקום. לאחר מכן הבחינה בהגעת המשטרת, ואז נסעו הנואשים מהמקום. בהמשך, ציינה כי האירוע החל בכך שכחmishe ידים ידו אבניים על כלי רכב שעברו בצומת, לאחר שגיאפ צבאי עבר במקום, היא הבחינה רק לאחר מידה אבניים.

16. בחקירה הנגדית, ציינה התצפיתנית כי הדיווח הראשון על ידי אבניים במקום הגיע מחייבים שהיו במקום. היא

התעקשה על כך, שהבחינה בחמשה ילדים מיידים אבנים על אף שבسرטן מבחןיהם רק לאחר עושה זאת. היא צינה כי התמקדה לאחר כדי להפליל אותו והוסיפה כי קיימת במקום מצלה נוספת, שנתנה כיסוי לכל האזרע.

17. הסרטון השני כאמור, צולם על ידי הגב' זראקו. הودעתה (ת/9) הוגשה חלף חקירתה הראשית ובה סיפרה, כי לאחר שילדיה סיירו לה שיש בעיה עם הצבא בסמיטה, היא עלתה לגג ביתה יחד עם חברותה וצילה את המתרחש בסמיטה באמצעות מצלה של ארגון "בצלם" המוחזקת על ידה.

18. הויל והסרטונים מהווים את הנדרן העיקרי בראיות, אתארא את עיקרי הדברים הנכפים הסרטון הצבאי (ת/2), תוך ذكر ההתאמאה לסרטון בצלם:

מתחלת הסרטון (מונח 00:00) למשך חצי דקה, נצפה ג'יפ צבאי עומד בצומת. בדקה 00:28 נצפים מספר נערים, אחד מהם (הוא الآخر) מתקרב לצומת, לבוש חולצה אדומה וסווור שחור קשור על צווארו. בדקה 00:41 אחריו זורק אבן לכיוון הצומת ובדקה 00:49 הוא זורק אבן נוספת לכיוון הצומת. בשלב זה, מגיעה המשחרית לסמיטה.

בדקה 01:01 לאחר אוסף אבנים מהקרקע בשתי ידיים, רץ לכיוון הצומת, עובר את המחסום, עומד במצטצט הצומת ומסתכל ימינה ושמאליה. בחולוף מספר שניות, בדקה 02:00 לאחר זורק אבן לכיוון הג'יפ הצה"לי ובורח לטרח הסמיטה. הוא חוזר לצומת בריצה לאחר 14 שניות, בדקה 02:14, ומרים אבנים בידו. בשלב זה נמצאים לצד בצומת, אדם נוסף לבוש שחור ואדם עםILD ועגלת סופר.

בדקה 02:40 לאחר מסתכל על המצלמה הצבאית, מצביע לכיוונה, זורק עליה שני אבנים ורץ לכיוון הסמיטה. הוא עוצר בסמוך לעמוד החשמל ליד המחסום, בדקה 02:56, וזורק אבן לכיוון ג'יפ שמניע לצומת.

בדקה 03:08 נפתחת הדלת האחורי של המשחרית ודלת הנהג שלה. הנהג ובנו יורדים מהמשחרית ומורידים תבניות ביצים, באותו זמן, לאחר אוסף אבנים. בדקה 03:20 לאחר הולך לצומת וזורק שתי אבנים על הרכב בו נסעים הנאשימים. הרכב של נאשם 1 מסתובב ונעוצר בצומת, כשהאחר בורח לכיוון הסמיטה ומיד אחורי המשחרית פונה ימינה בריצה.

בדקה 03:29 נאשם 2 יוצא מרכב (סרטון בצלם שהוגש, ת/10, מתחל בשנייה זו) בריצה מיד אחורי נאשם 1. בדקה 03:35 נאשם 2 זורק אבן לכיוון הסמיטה, נאשם 1 מרמים אבן וזורק אותה לכיוון המשחרית. בדקה 03:43 נאשם 1 הולך הצידה ומרים אבנים, כשהנהג המשחרית פונה לכיוון הנאשימים ומדבר עם נאשם 2. בשלב זה, נאשם 1 מתקרב וזורק אבן על החלון האחורי השמאלי של המשחרית כשהנהג המשחרית מנסה למנוע זאת בידו.

או אז, בדקה 03:50 קופץ נאשם 1 מעלה הבטונדות החוסמות מעבר לכלי רכב מהסמטה אל עבר הצומת. הוא ניגש למשחרית, לוקח את תבניות הביצים שהיו בפתחה, וזורק אותן על הרצפה. הנהג המשחרית נכנס למושב הנהג ונouse מהמקום.

בדקה 04:06 נאשם 1 מרמים אבן גדול וזורק אותה בשתי ידיים על השמשה הקדמית של רכב השברולט שhoneה בצד ומנפץ אותה. הוא נוטל את האבן שזרק על השמשה הקדמית וזורק אותה על צדו הימני של אותו רכב. בכך בצד, נאשם 2 זורק אבן גדול על השמשה הקדמית של אותו רכב ומנפץ אותה עוד יותר.

בדקה 19:04 נצפה האخر זורק אבן כלפי הנאים, ובסרטון בצלם (בדקה 50:00) ניתן לראות, כי גם נער נוסף הלבש קפוצ'ון אפור, זורק אבן כלפי הנאים ובורח. בתגובה, בדקה 24:04:24 נאשם 2 זורק אבן ל עבר הآخر.

לאחר מכן, בדקה 19:04:39 נאשם 1 מרים אבן וזורק אותה על החלון הימני הקדמי של הרכב הנוסף שhoneה מאחוריו רכב השברולט, ומונפץ אותו. בשלב זה, מתקרבת קבוצת אנשים לכלי הרכב.

שוב, בדקה 19:04:51 נאשם 1 זורק אבן מעל הרכב הנוסף. הוא מרים אבניים נוספת, ניגש לרכב האופל וזורק שוו אבנים על השמשה הקדמית שלו. בדקה 18:05:00 הוא זורק אבן על החלון האחורי הימני של הרכב הנוסף. גם נאשם 2 זורק בשלב זה אבן על אותו רכב וניתן לראות כי האבן פוגעת ברכב הנוסף וניתצת ממנו אל עברו השני של הרכב. לאחר מכן, נאשם 1 מרים אבן וзорק מטווה קרוב על החלון האחורי הימני של אותו רכב ומונפץ אותו.

בדקה 19:05:00, כחלוף שני דקות מתחילה האירוע, בו השתפו הנאים, מגיעה המשטרה למקום, נאשם 2 קופץ מעל המחסום אל עבר הרכב של נאשם 1 וגם נאשם 1 עוקף את המחסום ושב אל רכבו. ג'יפ צהלי הגיע למקום בדקה 19:06:00.

19. כאמור, העידו גם בעלי כל הרכוב. מר יאסר אל נתשה בעל המסחרית. בחקירהתו הראשית סיפר כי הוא סוחר ביצים במקצועו וכי ביום האירוע הוא הגיע להביא ביצים למשפעת ג'אבר. לאחר שעצר לפרק את הסוחרה, בנו, שעבדatto, הוריד 8 קרוטוני ביצים, ונאשם 1 שרצה כלפי המסחרית ללחץ ממנה את הקרוטונים וזרק אותם על הקrankע. בשלב זה, הוא עצמו ישב עדין בתא הנהג, ואז הגיע נאשם 2 והחל לזרק אבניים לתוך המסחרית. לדבריו, בנו נפגע מהאבניים בגבו והוא אף ראה את סימני החבלה לכוחות המשטרה. בשלב זה הוא הניע את הרכב ונסע מהמקום, כדי שהנאומים לא ימשיכו לפגוע בסוחרה.

20. בחקירהתו הנגדית, השיב לשאלת ב"כ נאשם 2, כי לא הבין בענירם שזרקו אבניים למקום. גם כשהוזגלו הסרטון בו נראה האخر מידה אבניים והוא עמד על כר שהוא לא הבין בו. לביקשת הסניגור, הוגשה הודעהו (נ/5), ממנה עלה, כי לאחר שהם נסעו מהמקום הם המתינו במרחק של כ-300 מטרים עד להגעת המשטרה והציבו ושבו למקום.

21. הבן אחמד אל נתשה, אשר הודיעו במשטרה (ת/13) הוגשה בהסכמה חלף חקירתו הראשית, סיפר בחקירהתו הנגדית כי הוא היה בתוך המסחרית והוריד תבניות ביצים, כאשר הנאים זרקו אבניים כלפי המסחרית ואחת האבניים פגעה בחalon האחורי השמאלי, נכנסה פנימה ופגעה בגבו. בתום האירוע, הוא ראה את סימני הפגיעה בגבו לשוטר שנכח במקום. השוטר צילם אותו ורצה לקחת אותו לטיפול רפואי, אך הוא סירב ואמר שהוא רוצה לлечת בעצמו בבית החולים, וכך עשה. הוא ציין, כי לא ראה שפלסטינים זרקו אבניים כשהגיעו לאזור עם אביו.

22. הגב' אלברכרי, בעל רכב השברולט, סיפרה בחקירהה הנגדית כי הגיעו לבית חברתה, אשר גרה בסמוך אליה, ובשעה 15:15 או 15:30 קראו לה, ואמרו לה שרכבה נפגע מאבניים. היא ציינה, כי חלף זמן עד שפנתה למשטרה להגיש תלונה כי לא ידעה למי להתלוון, עד שהתקשרו אליה מהמשטרה. בהודעהה (ת/12) שהוגשה חלף חקירתו

הראשית, צינה כי כתוצאה מיידי האבני נשברה השימוש הקדמית של הרכב, כמו גם השימוש הימנית אחרת.

23. מר ג'אבר, בעל הרכב האופל, העיד כי רכבו היה במצב טוב בעת האירוע, הוא לא נכח ליד הרכב בעת האירוע וכי הוא היה בביתו המרוחק כ-100 מטרים מביתה של הגב' זראקו, שהינה קרובת משפחתו. הוא ציין, כי כיום הרכב אינו ברשותו לאחר שהוא מכר אותו. בהודעתו (ת/11) שהוגשה חלף חקירתו הראשית, צין כי כתוצאה מיידי האבני נשברה השימוש הקדמית של הרכב.

24. השוטר, שגב מدامון, סיפר בחקירה הראשית כי הגיע למקום עם מספר שוטרים והבחן במספר פלסטינים יהודים ובנאים 1 עוזב את המקום ברכבו. הוא ערך תשאל ראשוני לנוכחים במקום, והפלסטינים שהיו נסועים הצביעו על נאשם 1 וטענו כי זرك אבני על כלי רכבם והשליך תבניות ביצים. הוא הבין בשלושה כלי רכב שימושיהם מנופצות. הוא הוסיף כי פלסטיני אחד טען בפניו כי הוא נפגע מאבן אך לדעתו מדובר בדבריה שלא נראתה כפגיעה באבן. הפלסטינים הופנו על ידו להגשת תלונה במשטרת והיהודים הופנו להגשת תלונה באמצעות קצין אג"מ. בהמשך הוגש דוח הפעולה شاملא לאחר האירוע (נ/7). עם זאת, לאחר שצפה בשני הסרטונים הוא לא יכול היה לזהות אותם בהם.

25. העיד גם, החוקר מר רפאל סרג, באמצעות הוגש הודעות הנאים (ת/3 - הודיעו של נאשם 1, ו-ת/4 הודיעת נאשם 2. כן הוגשו באמצעות מר סרג זכרון דברים שרשם ולווח צילומים של הרכב השוברלט כשימושו הקדמית מנופצת (ת/5) וכן מזכיר ולווח צילומים של הרכב האופל שימושו הקדמית מנופצת (ת/6).

26. בחקירה הנגדית, סיפר מר סרג, כי לא ידוע לו על מיידי אבני נוספים מלבד האחר, וכי זהותו של الآخر אינה ידועה למאשימה. הוא ציין, כי הוא פיכל את התקיק לחקירה לתייק של الآخر ולתיק של הנאים. הוא אישר כי המתלוננים לא נחקרו בדבר טענות הנאים כי קראו לעברם קריאות קשות של לטבוח ביהודים ולדרום אותם, זאת משומם, שלא ראו טענות אלה כרלוונטיות.

פרשת ההגנה

27. הנאים, הצד ידו לצד עדויותיהם בעדויות שניים שעברו בצדמת דקوت לפני האירוע ואבני ידו גם אל עבר כלי רכבם, גב' רחל' יהודה ונינו ומר עודד בלום. כן העיד, מר עופר אוחנה, שהגיע לאירוע בסיוםו. נאשם 1 גם הצד ידו עם חוות דעת של אל"מ (AMIL) מר גבע רוף (נ/7).

28. נאשם 1 סיפר בחקירה הראשית, כי נסע ברכבו מכיוון חברון לכיוון קריית ארבע בסמota ארץ, כשלפתע, אדם שעמד באמצעות הchèל לצורק עליו אבני. האבניים פגעו ברכב, והוא מיד סובב את הרכב לכיוונו והחל לרודף אחריו במטרה לתפוס אותו. הוא ציין, כי היה מדובר במקרה חמוץ מאשר מקרים קודמים אחרים, בהם עצר והזעיק את המשטרה, מכיוון שמדובר באדם שידעה אבני מ"טווח אפס". מידת האבני התבהה מאחרי המשחריר ולכן, הוא זرك אבני לכיוונו, אותם אבני שהיו על הchèל אחר שנזרקם לשם על ידי האחר.

29. נאשם 1 הוסיף ומספר, כי עבר את המחסום הקיים שם כדי למנוע מעבר כל רכב ושמע את אחד הפליטאים אמר בשפה הערבית "הוא יעבור ואחריו זה תדרוס אותו". מאוחר יותר הסתבר לו כי למי שכונו הדברים, היה הנג המסחרית. משמע זאת, נכון ריבוי פיגועי הדרישה באותה עת, הוא נלחץ והבין שעליו לפעול, لكن זרק את הביצים שראתה בתא המטען של המסחרית, וכן נהג המסחרית נבהל וברוח מהמקומ.

30. באותו עת, נזרקו עליו אבני מצד ימין, ועל אף שהוא היה בתוך הסמטה לבדו, בלתי חמוש, הוא חש חובה למנוע מייד האבנים לחזור לככיש. בד בבד, הוא הבחן בפליטאים שבאים עם מפתחות כל רכבם שורקים וצועקים "איתבח אל יהוד" ו"לדרוס אותו", ובאבני שנזרקו לעברו, لكن החליט לנפץ את שימושות כל הרכב על מנת למנוע מהם לדרכו אותם. הוא ציין כי הרגיש שנדרש ממנו לפעול בנחישות וכך فعل.

31. בחיקירתו הנגדית, הבהיר נאשם 1, כי בתחילת הדבר החשוב ביותר היה לtrap אבני ולרדוף אחר الآخر, שיידה אבני אל עבר כלי הרכב על מנת לטופסו. הוא נתקבש לצפות בסרטון הצבאי, והצביע תוך כדי על מספר אנשים המידים אבני וקשותים אל الآخر. לדבריו, נזרקו עליו אבני גם מתוך הסמטה וגם מתוך הגפנים. הוא שב וטען, כי "ידי האבני על כל הרכב החונים הייתה למנוע את דרישתו, גם שכלי הרכב לא היו מונעים".

32. נאשם 2 סיפר בחיקירתו הראשית, כי נסע יחד עם אביו, אחיו הקטן וטרמפיסט ברכב. כשהגינו לצומת, מחביל זרק עליהם אבני, ועל כן, הוא ואביו ירדו מהרכב והחלו לירות לכיוונו, בשלב זה, הטריפו אל الآخر פורעים ערבים שצעקו לדרכו ולהרוג אותם, ונזרקו לעברם אבני מכל מיני כיוונים. הוא ואביו היו מוקפים. לדבריו, "ידי האבן על ידו הנצפים בסרטון הצבאי בדקה 03:37 הייתה לכיוון המחביל שהיה בתחום הסמטה, ובדקה 04:12 לכיוון המחבלים שהיו בסמטה שמימיינו. האבן אותה הוא מידה בדקה 05:18 לא נועדה לפגוע ברכב, אלא במחבלים שהיו בתחום הכרמים. בהתייחס לדקה 00:50 בסרטון בצלם שם הוא נצפה מידה אבן לכיוון אחד מכל הרכב, הוא הבהיר, כי ניתן לראות כי האבן אינה מכוונת לפגוע ברכב כי אם במחביל שיידה אבני".

33. בחיקירתו הנגדית, נדרש נאשם 2 להתנגדותו בחיקירה, שם שמר כמעט לאורך כל החקירה על זכות השתקה. הוא סיפר, כי הגיע לחקירה המשטרתית עם דף שהcin עם עורך דין (ת/14) והוא הקרא את הכתוב בדף לחוקר, ומולבד זו, הוא בחר שלא לשთף פעולה, בעצת עורך דין, הוא סרב לשתף פעולה.

34. מר אוחנה, סיפר בעדותו, כי קיבל דיווח על זריקת אבני, ועל כן הוא נסע למקום וכשהגיע דיווח על אבני שהיו על הכביש. הוא סיפר, כי שמע שריקות וצעקות בערבית, ראה את הנאים, שאל אותם לשולם ואמר להם לצאת כדי שלא יפגעו. הוא הוסיף, כי נזרקו אבני מכיוון בית הספר שנמצא בסמוך לסמטה ומהסמטה עצמה. הוא עצמו לא הבחן בנאים מיידים אבני על כל הרכב.

35. הגב' רחל יהודית ונינו סיפה כי בסמוך לשעה 14:10 היא הגיעו לצומת מכיוון חברון, ועל הכביש עמדו צעירים יידו אבני. ברכב היו איתה, באותה שעה, בנה ושני ילדים של חברותה, כשהאבנים עפו מכל עבר. אך בנס, היא לא איבדה שליטה על הרכב ונסעה לכיוון קריית ארבע במחירות. כשיכלה לעצור, דיווחה למועדן על זריקת אבני, וכשהגיעה לשער קריית ארבע דיווחה על כך גם לחילימש שהו בג'יפ צבאי שהיה במקום.

36. מר עודד בלום, סיפר גם הוא, כי נסע בצוות כဆותו שהייתה בהרין ישבה לצד, ונעים בני 14 או 15 זרקו עליהם אבנים. שמשת הרכב בו נסע התנפיצה והרכב נפגע במספר מקומות. הוא רצה לצאת ולעזור את זיקת האבנים, אך אישתו פחדה, ולא הסכימה לכר. لكن הם המשיכו בנסיעה עד קריית ארבע, שם הוא דיווח למשטרת. בחולף כשעה וחצי הוא הולך למשטרה ומסר את גרסתו (נ/8).

37. כאמור, נאשם 1 ביקש לסייע טענותיו גם על חווות דעתו של מר רוף. בחווות הדעת ציין מר רוף, כי הנאים פעלו באומץ הרاءו להערכה, באופן בו מומלץ לנוהג במקרה מעין זה, בו אזרח נקלע לסייעת אבנים שכוחות הביטחון אינם באזור. במשמעותם, נטען, הם הנאים את הסכנה שנשקפה לאזרחים ישראלים שעתידים היו לעبور בצדמת. לדבריו, המהלך ההתקפי בו נקטו הנאים שככל ריצה קדימה, ידיו אבנים ופגעה בחפצים דומים, היה נחוץ להפסקת ידו האבנים.

38. בחקירהו הנגדית, טען מר רוף, כי פעולות הנאים לאורך האירוע היו בגדר הגנה עצמית וצורך. לדבריו, הנאים ידעו כי ברובו שנו מאחריו רכבם נוהגת אישה ועל מנת להגן עליה ממיידת האבנים, הם יצאו מהרכב, ופעלו למנוע את זיקת האבנים תוך שהם מסכנים את עצם. בשלב זה, הם היו סכנה מוחשית מכל הכוונים, שככל אחד מהנוכחים במקום הוא מחביל פוטנציאלי, וكمה להם הזכות להגנה העצמית, שמכוחה, הם זרקו אבנים על כל הרכב חונים לצורך הרתעת הנוכחים במקום.

39. לשאלת בית המשפט, ציין מר רוף, כי פעולות ניפוי שימושות כלפי הרכב החונים הייתה פעולה הרתעתית שמנעה סכנה מיידית. שכן, אלמלא פעלו באופן זה, היו הנוכחים במקום מתנפלים עליהם. כשהופנה לכך, שככל שחולף הזמן, והנאים ממשיכים לנפץ שימושות כלפי רכב, התושבים מתקרבים ומתגונדים סבבם, השיב כי בשלב זה היה עליהם לבורה.

דין והכרעה

40. הנאים אינם כופרים, אפוא, בניפוי שימושות כלפי הרכב שחנו בסמטה, כל אחד לפי חלקו. משכך, עדויות בעלי כלפי הרכב כמו לעדות השטור מדמון, אין משמעות של ממש. מה גם, שהאירוע תועד, הן במצלמה הצבאית והן בצילמת בצלם, ובסרטוניים, בפרט הסרטון הצבאי - לגבי לא יכולה להיות מחלוקת כי הוא קביל, אותנטי ולא נערר, מהווים את התשתית הראיתית העיקרית.

41. הנאים, אמנם טענו בסיקומיהם כי אין להסתמך על סרטון בצלם, מאחר והוא נערר, אך הם לא ידעו להצביע על מקום בו קיים שינוי בין סרטון בצלם לסרט הצבאי. צפיה הסרטוניים מלמדת כי הם מתעדים את אותו אירוע ללא עריכה. גם אם קיבל את הטענה כי סרטון בצלם נערר בתחילת, כאמור הוסר ממנו החלק הראשון המתעד את ידו האבנים אל עבר כלפי הרכב החולפים בכביש ואל עבר הנאים, הרי שההשלב המתועד הסרטון שהוגש, לא קיים שינוי בין הסרטון זה לסרטון הצבאי.

42. לצד הودאת הנאים בניפוי שימושות כלפי הרכב, טענת נאשם 2 היא כי הדבר לא נעשה בכונה לפגוע בכל רכב. ידו האבנים על ידו נעשה במטרה לפגוע אחר אשר יודה אבנים לעבר כלפי רכב שעברו בצדמת על מנת לחודל

אותו מביצוע ממעשים אלו, ובלא כוונה, נפגעו שימושות כלי הרכב.

43. לצד זאת, נאשם 1, טען למעשה, אך לקיומן של הגנות שונות; הגנה עצמית, צורך וכיודק. שכן, הוא לא כפר כי ניפץ בכוונה תחיליה את שימושות כלי הרכב שחנו בסמטה. נאשם 2 הצדיף אף הוא לטענתו אלו, וטען כי אם תדחה טענתו כי כלל לא פגע ברכב בזיה, עומדות גם לו טענות להגנה עצמית וצורך.

44. אכן כבר עתה, כי לאחר שצפיתי בסרטונים, פעמים רבות, הן במהלך הדיונים והם במהלך כתיבת הכרעת הדין, אין כל מקום לספק, והמסקנה היא אחת וברורה, כי הנאים עוורבים לרכב, ובאחדים מהם משמשה לשמה, ומונפצים, ושבים ומונפצים משמשה אחר שמה, שניכר בעיליל כי הם לא פועלים מתווך פחד, ולא מתווך כוונה למנוע סכנה כלשהי, לא כפערת הגנה, אלא רק מתווך כוונה לפגוע בכמה שייתור כלי רכב.

ועתה לנתח הראיות.

תחילת אדון במעשיו של נאשם 2 הטוען כי כלל לא ביצע פעולה של חבלה בזיה לרכב, ולאחר מכן אדון בטענות הנאים לקיומן של הגנות.

מעשיו של נאשם 2

45. הנה כי כן, בכתב האישום מיוחסת לנאשם 2 פגעה בשני כלי רכב, ברכב השברולט (סעיף 7 לכתב האישום) וברכב הנוסף (סעיף 8 לכתב האישום). גרסת נאשם 2 כי הוא התקoon לידיות האבניים אל עבר מידיהם כלפיו, אך כאמור, לאחר שצפיתי בסרטונים, מספר פעמים, אני סבור כי אין ספק בכך שידי האבניים על ידי נאשם 2, הן עברו רכב השברולט והן לעבר הרכב הנוסף, נעשו בכוונה לניפוץ את שימושותיהם. הסרטון הצבאי ניתן לראות כי נאשם 2 מידה שלוש פעמים אבניים. הפעם הראשונה בדקה 35:03, אל עבר האחורי הנמלט. בכתב האישום עצמו צינה המאסימה (סעיף 4) כי השלכת האבניים בשלב זה על ידי הנאים אל עבר המละครית הייתה "במטרה לתפוס את האחורי". צפיה הסרטון מלמדת, כי נאשם 2 החטיא והאבן פגעה במסחרית.

46. בהמשך, בדקה 04:24 ניתן לבדוק בנאשם 2 מידת אבניים אל עבר רכב השברולט. נאשם 2 בעדותו טען, כי ניתן לראות שהוא מכoon אל עבר אנשים המציגים לצד הרכב ומעבר לו והפגיעה ברכב השברולט לא נעשתה מתווך כוונה לפחות בו או להזיק לו. ברם, צפיה הסרטון מלמדת, כי אין יסוד לטענה זו, ידי האבן נעשה ישרות אל עבר שימוש רכב השברולט מטווח קרוב.

47. באשר לידיי אבן נוספת על ידי נאשם 2 אל עבר הרכב הנוסף, מעשה המיוחס לנאשם 2 בסעיף 8 לכתב האישום. בעניין זה טען ב"כ נאשם 2 בסיכוןיו, כי מצפיה הסרטונים לא עולה כי נאשם 2 השליך אבן לעבר הרכב הנוסף. ואולם, צפיה הסרטונים מלמדת כי בדקה 19:05 הסרטון הצבאי (01:54 הסרטון בצלם) נאשם 2 זורק אבן אל עבר הרכב הנוסף, אבן הניתצת לאחר הפגיעה אל מעבר לרכב, אך לא ניתן לדעת מהסרטוניםizia נזק גרמה אבן זו לרכב הנוסף.

48. עם זאת, אין סבור כי ניתן ליחס לנאשם 2 את מעשי נאשם 1, אשר ניפץ את שימושותיהם של שלושה כלי רכב. כתב האישום אמנים מייחס לנאים עבירה של חבלה בזיה ברכב כ"מבצעים בצוותא" לפי סעיף 29 לחוק. ברם, ב"כ

המואשימה לא טען דבר בעניין זה בסיכוןו, ולמעשה גם במסגרת ההוכחות לא הובאה כל ראייה, ולא נשאלת כל שאלה, שהיא בה ללמד על חבירתם של הנאים לביצוע בצוותא של עשי החבלה. זאת ועוד. אכן, ההלכה היא כי גם שותפות ספונטנית יכולה, בנסיבות מסוימות, להיחשב לביצוע בצוותא (ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' בבייאב**, פ"ד נו(5) 580 (2002)). ואולם, כאמור, לא נשאלת כל שאלה בעניין כוונותיהם של הנאים בעת ירידתם מהרכבם וגם לאחר מכן, ואני סבור כי הונחה תשתיית המלמדת על חירה ייחודי לביצוע משימה עברינית משותפת מתוך מחשבה פלילית זהה. כל אחד מהם פעל בעצמו כפי הבנתו, ובעוד שנאים 1 פעל כמעט ברצף, ובער רכב אחר רכב, שימוש אחר שימושה; נאים 2 פעל אך בנסיבות זמן מסוימות נגד כל הרכב, ולא ניתן לקבוע כי הם פעלו בצוותא.

מכאן לטענות ההגנה.

הגנת הנאשם - המרדף אחר האור

49. מכאן לטענה בדבר קיומן של ההגנות להן טוענו הנאים, ותחילה לטענה בדבר ההגנה העצמית והגנת הנאשם.

50. בעניין זה נטען, כי הנאים בקשו לרודף אחרי האור כדי למנוע ממנו להמשיך ולידות אבני אל כל רכב העוברים בצדמת. לפיכך, נטען, עומדת להם הגנת הנאשם הקבועה בסעיף 34א לחוק ולפיה "לא ישא אדם באחריות פלילית למשה שהוא דרש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכשו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היה לו דרך אחרת לא לעשותו".

51. ואכן, לא יכולה להיות מחלוקת כי רדיפת הנאים בעקבות האור, להברחתו מהמקום או לתפיסתו, הייתה דרישה, באופן מיידי, למניעת סכנה מוחשית של פגעה בחיהם של המשתלמים בדרך החולפת בצדמת. השאלה היא רק האם מתקיים התנאי הקבוע בסעיף, לפיו לא הייתה לנאים דרך למנוע את הסכנה.

52. בעניין זה, טענה המואשימה כנגד פעולות הנאים מתחילה האירוע. לדבריה, הנאים לא היו צריכים לעזרה בצדמת, וזאת לא לרודף אחרי האבני. היה עליהם "להמשיך לנסוע ולהזמין את כוחות הבטחון". למצער נטען, היה עליהם להשאר בצדמת "באזור בטוח יותר" ולהמתין עד להגעת כוחות הבטחון. היה אסור להם לרודת מהרכבם, וזאת לא לעבר את המיחסים ולרדוף אחר מיידי האבניים כדי לתופסם. מעשה זה, של הפסקת יידי אבני על כל רכב, גם כשאין מדובר בידי אבני ממרחEK ממקום בלתי ידוע, הדורש פעולה איתור וחיפוש, כי אם אדם העומד במרכז צומת בה חלפו, חולפים וחלפו כל רכב, הוא לטענת המואשימה מעשה של "לקיחת החוק בידיים".

לא ניתן לקבל טענה זו.

53. קשה להפריז בחומרת הסכנה שנשקפה מיידי האבניים על ידי האור, אשר עמד במרכז הצדמת, וכמעט "מטווה אפס" ידה אבני אל עבר כל כל רכב שעבר במקומות. העדריות - הן של התכפיות והן של עובי האור, הגב' ונינו ומר בלום, מלמדות כי הדבר נ麝ך דקות לא מבוטלות. בפסק דין רבים ובהחלטות רבות הביע בית המשפט את דעתו אוזות הסכנה הגלומה בנסיבות מעין אלו ופוטנציאל הנזק הטעון בהם (ראו אף לדוגמה: ע"פ 5590/16 **נתשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז, 17.01.18); ע"פ 4161/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז, 2.01.18); ת"פ (מחוזי-ט) 16-01-22038 **מדינת ישראל נ' זילבר** (פורסם בנבז, 20.04.17). כאשר אדם עומד בלבד כביש ראשי ומשליך מ"טווח אפס" אבני לעבר חלון הנהג הרכב שנוסע במהירות גבוהה, עשויו יכולם להיות קטלניים (ראו: ע"פ 8827/01

שטריהזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506, 1336/16 פיראש מוסטפה אטרש נ' מפקד פיקוד העורף (פורסם בנבו, 16.04.3).

54. לא ניתן לדעת, מה היה קורה אילו הנאים היו עוזבים את הצומת מבלי לעצור בה, ומותירים את الآخر להמשיך במעשי ולידות אבנים כמעט מ"טווח אפס" אל עבר כלי רכב שהלפו בצומת. ניתן רק לשער. ואולם, די להזכיר בעניין זה את אשר פלמר ובנו התיכון יהונתן, שנהרגו, בכך אלול תשע"א, בהתקפות רכבים שנגרמה כתוצאה מיידי אבנים מרכיב חולף בכਬיש גוש עציון-חברון (צביי 11/5194 ירושה) **התביעה הצבאית נ' איאד באגס מוחמד אלבו** (פורסם בנבו, 13.10.27); אתadel ביטון בת-3 אשר נפצעה אנושות ביום ג' ניסן תשע"ג כתוצאה מתאונת דרכים שענגרמה בעקבות ידי אבנים על כלי הרכב שבו נסעה, סמוך לאריאל, ונפטרחכנתים לאחר מכן ביום כ"ח שבת תשע"ה; את אלכסנדר לבוביץ' אשר נהרג בליל ראש השנה תשע"ו, לאחר שאיבד שליטה על רכבו עקב ידי אבנים על רכבו בשכונת ארמן הנציב בירושלים; את אסתר אוחנה מבית שאן שנהרגה ביום כ"ט בשבט תשמ"ג כתוצאה מזריקת אבן בכביש באר שבע - חברון ליד העירה דהריה; ואת ג'אן בקורס שנהרג בח' תשרי תשס"א, במהלך חודש אוקטובר 2000 מזריקת אבן בכביש החוף ליד ג'סר אל זרקה.

55. פשוטא, כי לא ניתן לבוא בטרוניה כלפי אזרח שרכבו מותקף באבנים והוא נמלט מהמקום כדי להגן על חייו ועל חי' הנוסעים עמו. קשה יותר לקבל התנהלות מעין זו ממי שאמון על הגנה על חי' התושבים במקום, ולכן קשה היה לצפות בסתורן הצבאי ולראות שלפני הגעת הנאים, חלף במקום ג'יפ צבאי, שעלה פניו הבחן לאחר מיידה אבנים, ועצב את המקום מבלי לעשות דבר, כאשר ידוע שמדובר בצומת בה נסעים אזרחים, כל הזמן. אך הטענה כי הנאים חטאו בכך שלא המשיכו בנסעה שכן היה עליהם להזעיק את כוחות הביטחון ולא "ליטול את החוק בידייהם" כתענט בת"כ המאשימה, ועדמת בסתרה לנורמה המוסרית הבסיסית. די להפנות בעניין זה לדברי בית המשפט בת"פ 06/2005 מדינת ישראל נ' יצחקאל (פורסם בנבו, 07.04.18) אשר צוטט בהסכם בערעור שהוגש על פסק דין זה (ע"פ 08/2005 מדינת ישראל נ' יצחקאל (פורסם בנבו, 08.04.30):

...במקרה שבו אין המתקיף מבקש לפגוע בנתקף דווקא, אלא עלול לפגוע בכל מי שיקרה בדרך, כפי שמצו באירועים חבלניים, לא תחול חובה נסיגה על כל אחד מן הנוכחים. כל אדם אשר יש ביכולתו לפעול נגד התקוף, אם משומש שהוא נושא נשך או שהוא בעל תושיה מסיבה אחרת, רשאי לפעול נגדו, ואף ראוי שיעשה כן ולא ייסוג ויחפש מקלט לנפשו-שלו בלבד. הדבר מתחייב במיוחד על רകע המיציאות הביטחונית שבה שרים תושבי מדינת ישראל, אך נכון כנורמה כללית בהתנגדות בין בני אדם ושורשים עמקים לדבר במסורת ישראל ובמשפט העברי..."

56. גם לא ניתן לקבל את טענת בת"כ המאשימה בסיכון, כי די באמירה של נאם 1 כי הבחן אחר בורח והוא רדף אחריו כדי לתופסו, כדי לדחות טענה להגנת הצורך או הגנה עצמית. שכן, משברח الآخر, נמוגה וחפה הסכנה. צפיה בסתורונים מלמדת, כי בריחתו של الآخر לרגע לא היה בה כדי להפסיק את הסכנה, ואם היו הנאים עוזבים אותו ונסעים מהמקום, הוא היה שב לצומת וממשיך במעשיו לאalter, כפי שעשה קודם لكن פעם אחר פעם, גם לאחר הגיעו למקום ג'יפ של כוחות הביטחון. תמורה יותר, אמרת בת"כ המאשימה בסיכון, כי מטרת נאם 1 במרדף אחר האخر לא הייתה מניעת תקיפה על ידי الآخر, אלא תפיסתו ומשכך אין לראות בנסיבות אלו הגנה עצמית.

57. בשווי עניין זה אצין, כי לא מצאתי מקום לטרוניה שהעלן הנאים בדבר פירוט הרקע "החוור" לאיורע בכתב האישום, הן באשר לעובדה כי לא רק האחר יודה אבנים והן באשר לעובדה כי עבר להגעת הנאים לצומת, הותקפו בו מספר כלי רכב.

58. אכן, ההגנות מחייבת להציג ברקע לאישום לא רק את הרקע המציג את הבעיתיות במעשי הנאים, כי את מכלול הרקע שיש בו כדי להציג את התמונה של הלימה הרלוונטיות לאיורע. הדבר נכון בו יש ברקע זה כדי להוות בסיס לדיוון בתחילת הסיגים לאחוריות פלילית של הנאים (ראו: ע"פ 6392/07 בעניין **חזקאל**). ואולם, במקרה זה, העבודות שקדמו להגעת הנאים לצומת, שהתרברו במשפט, לא היו רלוונטיות לשאלת אשמתם של הנאים, שכן עובדות אלו לא היו ידועות להם בשעת מעשה והם נתוודו להן רק מאוחר יותר. כך או אחרת, כאמור להלן, גם לא הייתה להן כל רלוונטיות למעשי של נאשם 1 שכלל בziejיד ברכי הרכב.

ניפוי שימושים כלי הרכב - הגנת הצורך

59. כאמור, המרדף של הנאים אפר האחר היה מוצדק, ואולם, השאלה שבה יש להזכיר, אינה המרדף אחר האחר, כי אם הפגיעה בכלים הרכב שבסמלה, כשהשאלה היא, האם ביחס למעשה זה של הנאים עומדת להם הטענה להגנה עצמית או להגנת הצורך.

60. לדעתו, ככל שהטענה היא שהפגיעה בכלים הרכב נועדה למנוע מהאחר וחבריו לחזור לצומת ולידות בה אבנים, הרי שיש לדחותה. אין סביר כי פעולה מעין זו של פגיעה בכלים רכב ורכוש של אחרים שאינם בין מיד' האבנים, יכולה להוות פעולה שנועדה לסכל את המשך יודי האבנים, על ידי الآخر /או הנערמים הנוספים שהשתתפו ברכב. אדרבה, מדובר במעשה שיש בו אך כדי ללבות את יצר השנאה ולהביא להמשך יודי האבנים. הנאים גם לא יכולים לטעות ולסבור אחרת, אחרי שנוכחו לדעת כי גם הפגיעה במסחרית וגרימת נזק לסחורה שבה, לא מנעו מהאחר ועוד נוספים לשוב לסתמה ולידות לעברם אבנים.

61. פשוטא, כי לא ניתן לקבל את טענותו של מר רוף בעניין זה כי המהלך התקפי בו נקטו הנאים שככל ריצה קדימה, יודי אבנים ופגיעה בחפצים דומים, היה נחוץ להפסקת יודי האבנים,DOI בדור כי גם מר רוף, שעיה שפיקד בצבא הגנה לישראל, לא הורה ولو פעם אחת על פגעה בכלים רכב של בלתי מעורבים בכונה תחילת כדי למנוע יודי אבנים.

62. מעבר לצורך יצוין, כי עיון בהודעות הנאים במשפטה מלמד כי הם כלל לא טוענו כי הפגיעה בכלים הרכב נועדה למנוע מהאחר והנערים הנוספים להמשיך לידיות אבנים לצומת, כי אם לצורך הגנתם העצמית (בשוונה עצמן המרדף אחריו האחר, לגביו טוענו, כי ביקשו למנוע ממשיך לידיות אבנים לצומת), וככל שטענה מעין זו עלתה בבית המשפט, מדובר בגרסה כבושא שנולדת לאחר מעשה.

ניפוי שימושים כלי הרכב - הגנה עצמית

63. הטענה היחידה שיש לדון בה היא כי הפגיעה בכלים הרכב נועדה למנוע את יודי האבנים לפני הנאים, שעיה

שהם היו בתחום הסמطا וلمנוו את אפשרות דרישתם באמצעות כל הרכיב שבו בסמطا, נוכח טענת הנאים, כי שמעו קריואת מהנוכחים במקום לדרוס אותם.

64. בראשית הדברים יזכיר, כי צודקים הנאים כי בחינת קיומה של ההגנה צריכה להיעשות במקפאים של הנאים בתחום האירוע, שכן לו חשו הנאים, או אף סברו בטעות, כי הם מצויים בסכנת חיים בשלב בו הם עמדו בסמطا במרדף אחר الآخر, אז גם אם בפועל מצב הדברים לא היה כך, והם לא היו נתונים בסכנה, ככל>Status-quo היתה כנה יש להחיל את הוראת סעיף 34(א) לחוק הדן ב"טעות במצב דברים" וקובע כי: "העשה מעשה בדמותו מצב דברים שאינם קיימים, לא ישא באחריות פלילית אלא במידה שהיא נשאה בה אילו היה המצב לא מיתו כפי שדיםו אותו". כאמור, הבדיקה של קיומן של ההגנות עשו בהתאם למצב כפי שהם דימו אותו (ראו: ע"פ 2598/94 **דנינו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.95)).

לטענת הנאים, הם היו חשופים לשתי סכנות: ידי אבניים וסכנת דרישה.

65. ההגנה העצמית קובעה בסעיף 34' לחוק ולפיה "לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדיון שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחויו, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו...", והוא כוללת שישה יסודות: תקיפה שלא כדין; סכנה; מידות; כניסה למצב שלא בתנהגות פסולה; נחיצות; ופרופורציה (ראו: ע"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.06); ע"פ 4784/13 **סומר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.02.16)).

66. באשר לקיומה של תקיפה שלא כדין - ברוי, כי תחילת האירוע הייתה בתחום תקיפה שלא כדין. וברוי, כי גם בשלבים מסוימים במהלך שהותם של הנאים בסמطا, הושלו אבניים עליהם על ידי אחר (כמפורט בסעיף 4 לכתב האישום), וכי שניתן לראות בסרטונים גם על ידי נערים נוספים (דקה 19:00 ודקה 25:00 בסרטון בלבד). התכפיטנית צינה במפורש, כי בתחלת האירוע, עד שהתמקדה לאחר ובנאומים, ידו אבניים על ידי מספר נערים, והעובדה כי המאשימה לא הצדידה עם המצלמה הצבאיית הנוספת שהייתה מותקנת במקום, שלא התמקדה בנאים ויכולת הייתה ליתן תמונה רחבה יותר של הסמطا, עומדת לחובטה. גם עד התביעה אהמד אלנטשה, אישר כי היו מספר מיידי אבניים, וכן גם ניתן ללמוד מהסרטון השני שצולם על הגב' זראקו (נ/3) כי החילים שבאו לבית בו הייתה הגב' זראקו דברו על כך שהבחנו בצלמות במספר נערים זרקו אבניים מהבית. אין אפוא, ספק כי מדובר בתחום תקיפה שלא כדין שהמידה את הנאים בסכנה מוחשית.

67. עם זאת, צפיה הסרטון, מלמדת באופן ברור, כי אין יסוד לטענה כי בשלב שקדם לניפוץ שימוש כל הרכיב, הושלו אבניים אל עבר הנאים מכל עבר. אכן, אין מקום לטענות ב"כ המאשימה בסיכון" כי ניתן ללמידה זאת מהפניהת הנאים את גbm אל המקום מהם ממנעו לטענתם נזרקו האבניים. ואולם, העובדה כי הנאים והפלסטינים שהתגדרו סבירם, עומדים כל העת, עשוי מהם לא נראה כמי שמנסה לבסוף מאבני שנזירות לכינוים, ומבל' שמי מהם נראה מסתכל, ولو לרגע, לכיוון כלשהו כדי להימנע מפגיעה אבניים בו, מלמדת כי לא נזרקו אבניים אל עבר האנשים והנאים, וזאת לא מכל עבר.

86. באשר לתנאי הקובלע, כי טענת ההגנה העצמית לא תקום מקום בו המתגן הbia "בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים", כאמור, אני סבור כי העובדה שהנאשמים רדוו אחרא מידה האבנים וניסו לתופסו כדי למנוע ממנה את המשך יdoi האבנים בצומת, אינה התנהגות פסולה, אדרבה, מדובר בעולה הרואה לשבח.

69. באשר לתנאי הפרופורציה, בין הנזק שצפו להיגרם מפעולתו של התקוף לבין הנזק שצפו להיגרם מפעולתו של התקוף, אין ספק כי לו אכן היו נתונים הנאשמים במצב של סכנה בזמן שהותם בסמטה, הרי שפגיעה בכלי רכב - ככל שהיא בכך כדי לנטרל את הסכנה (וכמובן לפחות), אין סבור בכך, מדובר בבחירה בחלופה מידתית, של בחירה בפגיעה על פני פגיעה בגוף של מי מהנווכים במקומם.

70. ובאשר לתנאי הנחיצות,ברי כי לו נסגו הנאשמים מהמקום ולא עקרו כלל, הם היו מותרים את המשתמשים אחריהם בדרך לסכנת חיים של ממש, כאמור, יש לדחות את טענות המאשימה בעניין זה. נכון אני לקבל גם את הטענה, כי לו היו הנאשמים נסוגים בשלב כלשהו של האירוע בהיותם בסמטה, הם היו חושפים את עצם לפגיעה מסכנת חיים ממידי האבנים כנגדם.

71. עם זאת,ברי מעלה לכל ספק, כי ניפוי שימוש כלי הרכב לא היה בהם כל מענה לסכנה שנשקרה לנאים ממידי האבנים לעברם. לא היה גם כל מקום לטעות בעניין זה, ולסביר כי ניפוי השימוש יביא את מידי האבנים לחודל מעשיהם. אם טוענים הנאשמים כי טעו בעניין זה וסביר כי זו הדרך העומדת להם להינצל,ברי כי אין מדובר בעותקונה. עדות הנאים עצם מלמדת כי יdoi האבנים לעברם נמשך גם לאחר שהחלו בניפוי שימוש כלי הרכב. טענת מר רף כי אלמלא פעלו הנאשמים כפי שפעלו בניפוי שימוש כלי הרכב, היו הפלסטינים שנחכו במקום מתנפחים עליהם, חסרו כל בסיס, ואדרבה, מעשייהם של הנאשמים לכלי הרכב יצרו את הסיכון לכך שהם יותקפו על ידי הונחי במקום, ولو כדי לחודל אותם ממעשיהם. בסופה של יומם, גם מר רף אישר כי בסרטונים רואים כי ככל שחולף הזמן והנאשמים ממשיכים לנפץ שימוש כלי רכב, התושבים מתקרבים ומתגודדים סביבם, והוא ציין כי בשלב זה היה עליהם לבסוף.

72. לא נותר אלא לדון בעונת הנאשמים, כי ניפוי שימוש כליל הרכב נעשה נוכח החשש מפני ניסיון דרייטה כלפיהם.

73. צפיתי הסרטונים המתעדים את האירוע פעמים רבות, הן במהלך הדיונים והן במסגרת כתיבת הכרעת הדיון, ולא ראייתי יסוד כלשהו לטענת הנאשמים כי הם היו נתונים לסכנת דרישת. ספק בעיני אם גרסת הנאשמים כי נשמעו בעקבות מפי הונחים לדרוס אותם, נכון, ונכוна, ואולם גם אם אකבלה, ונכוна לעשות כן, ولو בשים לב כי המשטרה כלל לא נדרשה לחקור את העדים שנחכו באירוע בעניין זה. ואולם, גם אם נשמעו אמרות מעין אלו באזניות של הנאשמים, או מי מהם, הרי שבנסיבות, כפי שניתן לראות הסרטונים, כל בר דעת מבן, כי לא נשקפה לנאים סכנת דרישת כלשהו, ממי מכלי הרכב שהיו בסמטה.وضיטה, כי לא הייתה נחוצה הגנה מפני אפשרות דרישת, וזאת לא באופן מיידי.

74. גם אם בוגדי המידיות, ניתן להחיל גם מצב של "התגוננות מוגעת", בבחינת "הבא להרגן השכם להרגנו", המתרחשת אמן בטרם השתכלה התקיפה לכל סכת חיים, אך בנסיבות שהיא נדרשת במידה שלאחריו לא תאפשר כל דרך סבירה למניעת הסכנה שבתקיפה (ע"פ 20/04 **קלינר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(6) 80,90 (2004). וראו גם: ע"פ 13/4784 בעניין **סומך**). ואולם, ככל שמדובר הפעולה למניעת התקיפה מהאפשרות לביצוע התקיפה, לא רק שיגדל הספק באשר לנחיצותה של הפעולה, ולא רק שיגדל הספק בשאלת התקיימות דרישת המידיות, אלא שהדבר יכול להטיל בספק בשאלת יושרות הצדקה הפעולה (ראו: בועז סנג'רו, **הגנה עצמית במשפט הפלילי** (2000) עמ' 190).

75. במקרה זה, צפיה בסרטונים אינה מותירה מקום לספק, כי לא הייתה נחוצה הגנה מפני אפשרות דרישת, ועודאי לא באופן מיידי. כל שלושת כלי הרכב (השברולט, האופל והונסף) חנו בצד הדריך, נהגים לא היו בתוכם, התחלת נסעה הייתה לוקחת זמן ודרשה תמרון ליציאה, ולא היה ניתן בנסיבות השטח המצוומצם לצבור תאוצה המאפשרת דרישת באופן שתימנע מהנאשמים, ولو את האפשרות לווז לצדדים. ועל כל זאת - לו היה נכנס נהג כלשהו לאחר מכלי הרכב, והנאשמים היו סבורים כי בכוונתו לדרסם, עמד בפניהם זמן רב לווז קמעא (ambil צורך לסתת) ולעומוד מאחורי כלירכב אחרים או מאחורי המchosם שהוא במקום. התנהגות הנאשמים, הנצפית הסרטונים, גם לאחר שהמסחרית החלה בנסעה, מלמדת בעליל כי הם לא חששו מניסיונו דרישת.

ומעל הכל, וזה עיקר.

76. מסכים אני עם טענת נאשם 1 וב"כ נאשם 2, שבו וזרה בסיכוןיהם, כי יש להסתכל על האירוע כולם, לאו דווקא תוך התמקדות במשעי הנאשמים, כי אם בסיטואציה כולה, סיטואציה שאין מקום לספק כי היא סיטואציה חמורה, בה מושלים אבני אל עבר כל רכב נושאים תוך סיכון חיים של ממש למשתמשים בדרך. מסכים אני גם עם טענות נאשם 1 וב"כ נאשם 2 כי יש להיזהר בבחינת האירוע בדרך של "חכמה לאחר מעשה" ושلتת את הדעת על מצב הדברים כפי שהנאשמים היו נתונים בו, ולמצער סברו כי הם נתונים בו, ולהיזהר בדקוק יתר על המידה בבחינת מעשיהם, ועודאי מידתיות מעשיהם, ובפרט בשים לב כי אין מחולקת כי אל מול סכת חיים של ממש שהם היו חשופים למידוי האבנים כלפים הם בחרו במעשה של פגיעה ברכושם בת תיקון.

77. ברם, גם לאחר שנתי דעתו פעם אחר פעם לטענות אלו, ולאחר שהזהרתי את עצמי "لتת את הדעת על המצוקה שבה שרי המתגונן במהלך התקיפה, ועל-כן יש להיזהר מגילשה לפרשנות דוקנית של דרישת הנחיצות האיכותית, הואיל ופרשנות זו עלולה לרוקן את ההגנה העצמית מתוכן" (ע"פ 20/04 בעניין **קלינר**, וראו גם: ע"פ 13/4784 בעניין **סומך**), לאחר **צפיפות פעמים רבות מאוד** הסרטונים, ברור מתחם שלא כל ספק כי פועלות הנאשמים לא נעשו **כפעלות הגנה** כי אם **כפונות להזיק** לכמה שיטור כל רכב, אם מתן עס, אם בכוונת תגמול או בכוונה להרתיע מי מהונוכחים לפעול בדרך זו בעתיד, אם מכל כוונה אחרת. הנאשמים, עוברים מרכיב לרכב, ובאחדים מהם משמשה לשמה והם מנפצים, ושבים ומונפצים שמשה אחר שימוש, גם כסבירו להם לחוטין כי לא ניתן יהיה לבצע פיגוע דרישת באמצעות הרכב. עיון הסרטון בצלם גם מלמד כי חלק מהמשמעות נופצו שעה שכוח משטרתי כבר הגיע למקום, ומסתבר כי הם ידעו על הגעת השוטרים. דבר אחד ברור אפוא - לא הייתה זאת פועלות הגנה. הנאשמים לא פועלו מזור פחד, והסרטונים מעידים בעליל כי

הם לא פועלו מותך כוונה למנוע סכנה, אלא רק מותך כוונה לפגוע בבעלי הרכב.

78. אכן, ניכר כי נאשם 1 היה דומיננטי יותר, ואף פגע ביותר כלי הרכב. נאשם 2, על אף שהוא האבן הראשונה באירוע (לא לעבר כלי רכב כי אם לעבר الآخر, שכמובן, למשלים את מעשיו). איני סבור, כתענטת ב"כ נאשם 2, שהליך, בכל שאר האירוע הוא למשה הולך אחר אביו, נאשם 1, ומשלים את מעשיו. כי נסיבות אלו - היותו בנו של נאשם 1 - מהוות טענת הגנה. אכן, לו הנאשמים היו מצויים בסכנה ומעשיהם כלפי כלי הרכב היו בוגדר פועלות התנוננות, ברוי כי מצופה היה שנאשם 2, לא יותר מאשר אביו לסכנה ויעזוב את המקום. ברם, כאמור, הסרטונים מלמדים כי לא היה מדובר בפועלות הגנה, ועל כן עובדת היותו של נאשם 2 בנו של נאשם 1, אינה מצדיקה את מעשיו. יתרון ולנסיביה זו תהיה משמעות לעניין העונש.

הגנת הצידוק

79. בכר גם יש לדוחות את הטענה להגנת הצידוק, אך מעבר לצורך אצין כי גם לא מתקיימים התנאים הקבועים בחוק להגנה זו. סעיף 34ג(1) לחוק קובע כי: "לא ישא אדם באחריות פלילית למשה שעשה ביחד באחד מכללה: (1) הוא היה חייב או מוסמך, לפי דין, לעשותו...", ותנאי זה אינו מתקיים במקרה זה. גם הוראות חוק לא תعمוד על דם רעע לא חייב את הנאשמים לפעול במרדף אחר מיידי האבנים. שכן, החוק מחייב בחובת הצלחה והושטת עזרה לאדם המצוי בסכנה חמורה ומידית לחיו, סיטואציה שלא עמדה בפני הנאשמים בהיותם בסמטה. אך כאמור, העיקר הוא כי אף הוראות חוק לא חייבת את נאשם 1 לנפץ את שימושות כלי הרכב, ולא הייתה תכלית למשה זה מלבד הכוונה שלעצמה, לחבל בمزיד בבעלי רכב אלו, של אנשים שלא עשו לנאים דבר.

יש לדוחות אפוא, את טענות הנאשמים לקיומן של הגנות הצורך, הגנה עצמית וצדוק.

המשפט העברי - צורך והגנה עצמית

לסיום פרק זה אצין כי גם לפי המשפט העברי לא עומדים לנאים הגנת הצורך והגנה העצמית.

80. נאשם 1 הציב בסיכון על פסיקת הרמב"ם (**משנה תורה**, הלכות חובל ומזיק פרק ח, הלכה יד): "מי שרדף אחר הרודף להושיע הנרדף ושביר את הכלים בין של רודף בין של כל אדם פטור, ולא מן הדין אלא תקנה היא שלא ימנע מהציל או יתמהמה ויעין בעת שירדוף". מכאן נתבקש ללמד, כי מי שעסוק בפועלות הצלחה, פטור מתשולם נזקים שגרם לרכושם של צדדים שלישיים שאינם קשורים לעברין שאת פעולתו נתבקש למנוע.

81. ואולם מدين זה עצמו נלמד, כי מדובר מתשולים שנקבעו בתקנות חכמים במטרה לעודד הצלחת נפשות, ולמנוע מצב שאנשים יתמהמו ביצוע פעולות הצלחה מהחשש שתוטל עליהם חובה כספית. ומכאן, כי ההיתר להזיק מןון חברו בכוונה הוא רק בפעולות שנעשו אגב פעולות הצלחה, כדי למהר ולהחיש את הצלת חברו, ושהפטור מתשולים קיים גם אם בסופו של דבר התברר כי ניתן היה להשלים את פעולות הצלחה מבלי לגרום את הנזק (ראו: אברהם שינפלד, **חוק לישראל - נזקיין** (תשנ"ב) בעמ' 122 ה"ש 77). لكن, ככל שהיא מדובר במקרה זה בגין שנגורם

אגב פעולת ההצלה, הדיון לפי המשפט העברי, היה פוטר מתשולמים. ברם, כאמור, כאשר מדובר בפעולות מכוונות לجرائم נזק שאין בהן כדי לסייע בהצלה, כבמקרה זה, אין כל היתר להזיק ממונו של צד י'.

82. זאת ועוד. כאמור, במקרה זה, גם לפי טענת הנאשמים (למצער, בהודעותיהם במשפטה), הפגיעה בכל הרכב לא עשתה להצלת אחרים כי אם להצלת עצם מהסקנה שנש>((פה להם בהיותם בסמטה. בעניין זה, הדיון במשפט העברי שונה, והסוגיה הרלוונטייה היא סוגיית "המציל עצמו" במשמעותו הגדונה בתלמוד הבבלי במסכת Baba קמא (דף ס, עמוד ב). הסוגיה מעלה כי דווקא המלך הסתפק בשאלת האם יכול הוא ליטול מדיניות של ישראל שהתחבאו בהם פלישתיים, לצורך הצלה חיים, ושלחו לו אסור להציל עצמו בממונו חברו. וכך נאמר שם:

"ויתואה דוד ויאמר מי ישקני מים מבור בית לחם אשר בשער, ויבקעו שלשת הגברים במחנה פלשתים וישאו מים מבור בית לחם אשר בשער [וגו'] (שמואל ב כג, טו) -מאי קא מיביעא ליה [=באיזו שאלת הסתפק] דוד - א.ס.[?]?... רב הונא אמר: גדישים דשעורים דישראל הו דהו מטמרי פלשתים בהו [=שהיו מתחבאים בהם הפלשתים], وكא מיביעא ליה: מהו להציל עצמו בממונו חברו? שלחו ליה: אסור להציל עצמו בממונו חברו..."

83. הראשונים נחלקו בפירוש ההלכה העולה מסווגה זו, ובמשמעות הקבועה כי "אסור להציל עצמו בממונו חברו". רשי' (שם, ד"ה ויצילה) מפרש את הסוגיה כפי העולה מפשוטה, שהספק היה האם אכן מותר לאדם להציל את עצמו בממונו חברו, והמסקנה היא, אסור לאדם להציל חייו במחיר פגעה בממונו חברו. לעומת זאת, התוספות (שם, ד"ה מהו להציל) פירשו, שלא היה כל ספק שפעולות ההצלה עצמה מותרת. לא עליה על דעת איש לומר, אסור לאדם להציל את עצמו בממונו חברו (ויר' שלמה לוריא, המהרש"ל, מגדולי פוסקי ההלכה ופרשני התלמוד במסה ה-16 (בספרו ים של שלמה, שם) הוסיף על כך, שלא זו בלבד שמותר לו להציל עצמו בממונו חברו אלא שהוא אף מחויב לעשות כן ואם לא עשה כן מתחייב בנפשו). לדברי התוספות, הספק של דויד היה רק בשאלת התשלומים, כאמור, האם לאחר שיציל עצמו ויעבור האונס, יהיה חייב לשלם לניזוק, אם לאו. על כן באה הכרעה, כי הוא חייב לשלם מה שהזיק את חברו או מה שנטל ממנו מחמת האונס.

84. הנה כי כן, המשפט העברי מבחין בין המזיק ממון של צד שלישי (שאינו העבריין) לבין צדי פעולותיו להצלת אחר, שפטור מלשלם, לבין המזיק ממון של צד שלישי תוך הצלת עצמו, שחייב לשלם על הנזק. הטעם להבhana זו נעוץ בכך, שהפועל להצלת הזולתו, יש צורך לתקן תקינה המעניקה לו חסינות מפני אחריות בנזקין, כדי שלא יחשוש להצליל את זולתו. לעומת זאת, הפעול להצלת עצמו, אין חשש שיימנע מכך, ולכן אין הצדקה לפטרו מתשולמי נזקין, אף שפעולתו הייתה מוצדקת בנסיבות העניין.

85. אכן, לשון התלמוד "אסור להציל עצמו" אינה עולה יפה עם פירוש התוספות, שלפי שיטתם אין הדיון בתלמוד עוסק כלל בשאלת המותר וה אסור אלא רק בשאלת התשלום. ברם, מאידך, פירושו של רשי' מוקשה מחמתה הסברה, כיצד יתכן שייה אמור לאדם ליטול ממונו חברו או לפגוע ברכוש חברו על מנת להציל עצמו ממשות. והלווא כלל גדול בדיון הוא, שאין דבר העומד בפניו פיקוח נפש חז' משלוש העבירות החמורים שהן עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים.

86. בישוב דבריו של רשיי נאמרו הסברים שונים, ומתחון נצין רק את דברי ר' יעקב עטילנגר, בעל **שו"ת בנין ציון** (סימן קסז), המסביר, כי לאמתו של דבר, ישנן ארבע עבירות שאין נדחות מפני פיקוח נפש, ומלבד השלוש הנזכרות יש למנות גם את עבירת הגזל. הרצינול העומד בסיס גישה זו הוא, שאף שפוקח נפש מותר לאדם לעבור על איסורי תורה, מכל מקום אין זה יכול להיות "על חשבון" השני ועל ידי פגעה בזכיותו. מקור לכך יש שצינו את דברי **הتلמוד ירושלמי** (עובדיה זרעה פרק ב, ב), שם נאמר: "ואין דוחין נפש מפני פיקוח נפש לא סוף דבר שאם לו הרוג את איש פלוני, אלא אם' לו חmons את איש פלי". מכאן, גם עבירת הגזל אינה נדחת מפני פיקוח נפש. לעומת זאת, סבירה דומה נדחתה **בתלמוד בבלי** (כתובות דף יט, א), שם הובאה דעתה מעין זו בשם רב חסדא, לפיה ר' מאיר סבור ש"עדים שאמרו להם חתמו שקר ואל תחרגו יחרגו ואל יחתמו שקר". ברם, רבא דחה סבירה זו, מהטעם שאין לך דבר שעומד בפני עצמו פקוח נפש אלא ג' עבירות.

87. שיטה שונה במקצת בバイור הסוגיה עולה מדברי הרاء"ש (בבא קמא, פרק ז, אות יב), הכותב: "הא לא מביעיא ליה או שרי למקילנהו (=בזה לא הסתפקנו אם מותר היה לדוד לשורוף את הגדים - א.ס.) להצלת ישראל דמלילתה דפשיטה היא דין לך דבר שעומד בפני עצמו פקוח נפש אלא שלוש עבירות אלא וכי איבעיא ליה מהו למקילנהו אדעתא דלייטר מתשלומיין ואמרו ליה אסור להציל עצמו בממון חברו אדעתא דלייטר אלא יציל עצמו וישלם". כמובן, הרاء"ש אינו מסכים עם פירוש רשיי, וכותב בדבר פשוט שמותר להציל עצמו בממון חברו, שהרי פקוח נפש דוחה כל התורה. עם זאת, הרاء"ש מסיים, שאם כוונת המזיק להיפטר מן התשלומים אכן אסור לו להזיק, ורק אם מזיק על מנת לשלם - מותר.

88. לדברי הרاء"ש נפסקה ההלכה **בשולחן ערוך** (חוון משפט, סימן שנט, סעיף ד): "אפילו הוא בסכנת מוות צריך לגוזל את חברו כדי להציל נפשו, צריך שלא יקחנו אלא על דעתם".

89. הנה כי כן, גם אם שבירת שימוש כל הרכיב הייתה לתוכית הגנתם העצמית של הנאשמים, אז לפי המשפט העברי, הריתור לעשות זאת, הוא רק מתווך כוונה לשלם לנזקים את נזקם בחילופי הסכנה. אין יותר לגרום נזק לצורר הגנה עצמית מתווך כוונה שלא לשלם. פשיטה כי אין כל היתר לגרום נזק שעה שאין בו כל צורך להצלה כבמקרה זה.

הגנה מן הצדק

90. בשולי הדברים, יש לדחות את טענות הנאשמים להגנה מן הצדקה, הן בהתייחס לניסיבות פתיחת חקירת האירוע והן הטענה לאכיפה ברורנית.

91. אין סבור כי העובדה שהחקירה החלה נכון פרסום הסרטון של בצלם, יש בה כדי להוות הגנה מן הצדקה, או הגנה כלשהי. גם אין סבור, כי יש בכך ללמד, שמלאכת הילה סבירה המשימה כי לא בוצעה עבירה על ידי הנאשמים או מי מהם.

92. באשר לאי העמדתו של האחיר ושל שאר מידי האבנים לדין. עמדת המאשימה, כי נעשתה חקירה לאיתור האחיר, מידיה האבנים, והוא לא אותר, מקובלת עלי. גם אם היה מקום לעשות מאמצים מרובים יותר, וגם אם לא ניתן הסבר מספק לכך ששירות הביטחון הכללי לא נתן סיוע, עדות החוקר סbag, ולא ניתן הסבר מניח את הדעת לאי חקירת העדים בעניין זה, מלבד הטענה כי הם ממליא לא היו משתפים פעולה, אין בכך כדי להקים לנאים הגנה מן הצדקה, בהתאם להלכות המחייבות בעניין זה, ובפרט לשימוש בהגנה זו במקרים חריגים בלבד ולכן שלא כל מעשה נפסד של רשיונות החקירה יצדיק את ביטול האישום מטעמי הגנה מן הצדקה (ראו: ע"פ 12/6328 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבוי, 10.09.13); ע"פ 4988/08 **פרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבוי, 18.08.11)). לכל היותר, יש מקום להביא בעניין זה בחשבון לעניין העונש לצד יתר נסיבות האירוע, בהתאם לمحك השליישי שנקבע בעניין **בורוביץ'** (ע"פ 4855/02 **בורוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נת(6) 776 (2005)).

בשים לב לכל האמור, אני מרשיע את הנאים בעבירה של חבלה בمزיד ברכב בצוותא שיוחסה להם בכתב האישום, לאחר שנדחו טענות ההגנה שהעלו.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד המתיצבים.